

питань; представництво інтересів партнерів в юридичних справах у різних державних та недержавних органах, установах.

Використання суб'єктами державно-приватного партнерства послуг юридичного консалтингу сприяє, по-перше, досягненню ними певного рівня їх адаптивної ефективності, тобто здатності оптимально функціонувати в системі правил і норм державно-приватного партнерства на базі засвоєння і використання правових знань та інформації, отриманих від фахівців з права. По-друге, послуги юридичного консалтингу сприяють оптимізації використання ресурсів державних і приватних партнерів, що сприяє підвищенню соціально-економічної ефективності державно-приватного партнерства.

Література

1. Закон України «Про безоплатну правову допомогу» № 3460-VI від 02. 06. 2011 р. (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3460-17>.
2. Про соціальні послуги: Закон України № 966-IV від 19. 06. 2003 р. (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/966-15>.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО В ЖКГ

І. І. КИЛИМНИК, канд. юрид. наук, доц.,
зав. кафедри правового забезпечення господарської діяльності
А. Ю. ХИЖНЯК, студ.
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Сучасний техніко-економічний стан підприємств житлово-комунального господарства в Україні є незадовільним, характеризується низькою якістю наданих населенню послуг, високим ступенем спрацювання основних засобів, неефективністю управління підприємств. До теперішнього часу не проведена реорганізація управління галуззю на місцевому рівні, що безумовно ускладнює процес впровадження нових форм управління, а також умов утримання, ремонту та експлуатації об'єктів житлово- комунальної сфери в ринкових умовах господарювання.

Особливостями ситуації, яка склалася ЖКГ в нашій країні є - відносно низька технічна база, несучасна техніка, застарілі технології, високий знос будівель. У підсумку для житлової сфери більшості регіонів держави характерними є ситуації при яких не враховуються інтереси споживачів та підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги для населення та інших споживачів, неефективність використання ресурсів, відсутність можливостей для більшості населення поліпшити житлові умови, а відповідно - якість та рівень життя.

Тому у секторі теплопостачання потребують відновлення та модернізації котельні, насосні станції, станції, переходи на інші види палива, впровадження провідних систем проектного та процесного управління. У секторі транспортування теплової енергії необхідно встановити та відновити роботу підстанцій, провести ремонтні роботи, якісно модернізувати ізоляцію існуючих або здійснити прокладку нових теплових магістралей. У секторі теплоспоживання потребує формування та вдосконалення система енергозбереження в комунально-побутовому секторі, як наприклад, удосконалення ізоляції, установлення лічильників на витрати тепла в будівлях, установлення індивідуальних клапанів для регулювання тепла та розподільчих засобів, що проводять облік теплової енергії, тощо.

Якщо залучити приватний сектор до вирішення нагальних проблем, то це дозволить створити конкурентні умови на ринку теплопостачання, а саме:

- конкуренцію масштабів технологічних рішень (місто, район, будинок, квартира);
- конкуренцію альтернативних технологій (види палива, теплоносії);
- конкуренцію теплоджерел на одній магістралі;
- конкуренція за критеріями порівняння (ціна підключення до індивідуальної чи централізованої системи теплозабезпечення, ціна обслуговування, якість та надійність обслуговування тощо);
- конкуренція в галузі будівництва транспортних теплових магістралей, енергетичного машинобудування, житлове та промислове будівництво із впровадженням енергетичних паспортів приміщень, технологій, процесів, проектів, [1].

Найбільш ефективним шляхом зниження вартості житлово-комунальних послуг, зокрема у сфері теплопостачання, є енергозбереження. Житлово-комунальне господарство займає в Україні третє місце після металургійної та хімічної промисловості за обсягами споживання

енергоносіїв і перше місце – за споживанням тепла. Щорічне споживання природного газу в сфері ЖКГ становить 10-12%, а електроенергії – 5-6% від їх загальнодержавного споживання. Через незадовільний стан обладнання і застарілі технології втрачається до 30-40% спожитих енергетичних та матеріальних ресурсів. З іншого боку, немає реальних стимулів до економії ресурсів, [2].

Протягом останніх років соціальна політика, яка здійснюється в нашій державі, мала безпосередній вплив на розвиток житлово-комунального господарства. Розширення пільгових категорій громадян, які мають право на знижки в оплаті послуг, постійне недофінансування соціальних програм погіршує стан житлово-комунальних підприємств. Тому необхідні суттєві зміни у діяльності та управлінні підприємствами ЖКГ.

Таким чином, незважаючи на численні законодавчі акти та тривалий період реформування сфери теплопостачання, стан систем теплопостачання не відповідає сучасним вимогам до енергоефективності, якості та екологічності теплопостачання, спричиняє негативні наслідки як для окремої людини, так і для країни та міжнародного співтовариства. З огляду на посилення соціальної напруженості в суспільстві через зростання тарифів при незадовільній якості теплопостачання, значну енергетичну та фінансову залежність країни від зовнішніх постачальників ресурсів, загострення глобальних проблем вичерпаності органічного палива та зміни клімату, слід визнати, що проблема оптимізації систем теплопостачання набуває все більшої актуальності. Висока соціально-економічна значущість та складність проблеми теплопостачання населених пунктів України обумовлюють необхідність подальших досліджень та вирішення комплексу взаємопов'язаних проблем техніко-технологічного та організаційно-економічного характеру, в тому числі інноваційного, інформаційного, нормативно-правового, фінансового, кадрового, забезпечення тощо з метою досягнення високої результативності та ефективності систем теплопостачання.

Література

1. Варнавский В. Г. Партнерства государства и частного сектора: формы, проекты, риски / В. Г. Варнавский; Ин-т мировой экономики и междунар. отношений. – М.: Наука, 2005. – С. 167 – 169.
2. Ukraine: Private Infrastructure Projects – The World Bank & PPIAF [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ppi.worldbank.org/exp>